

lemtiden havde fjernet Stolerækkerne fra Tilskuerpladsen og rettet det skraa Gulv ved Hjælp af en Mekanisme, der skrev sig fra de gamle Kasinomaskeraders Tid. Et Par Minutter efter fløj allerede det første unge Par ned gennem Salen til Champagnegaloppens Tonebrus, mens Logerne oppe og nede fyldtes af Tilskuere.

I dette Øjeblik skred Karsten From henimod Jytte med sine lange, kattelette Skridt, standsede ærbødigt i nogen Afstand og bukkede.

Jytte rejste sig.

„Men Barn! ... Vil du danse?“ udbrød Moderen med vildt forfærdede Øjne og greb hende i Kjolen.

„Ja, jeg har Lyst til at prøve, om jeg har glemt det. Men bliv endelig siddende, Mor! Jeg er her tilbage om et Øjeblik, og saa tager vi vel hjem?“

Karsten From var selv lige saa forbavset. Han havde kun inklineret for at faa et lovligt Paaskud til at nærme sig hende.

„Jeg er ganske fortumlet af Henrykkelse!“ sagde han paa Vejen til Balsalen. „Drømmer jeg eller er jeg vaa-gen? De vil virkelig gøre mig den Ære at danse med mig?“

„Jeg har jo lovet det.“

Ved Indgangen til Salen standsedes de af en af Balinspektørerne, der høfligt bad dem om at vente til næste Dans, da Gulvet i Øjeblikket var aldeles overfyldt. Han anviste dem Siddepladser henne ved Væggen, hvor en Del af Teatrets Stolerækker var anbragte, og her satte de sig saa langt tilbage, at de kunde være nogenlunde ubemærkede.